

dagen blev hjemsendt, var det fra alle Sider Forudsætningen, at Nationalbanken skulde holde en Kurs paa 80, saa at Rigsdagen, naar den traadte sammen i Oktober Maaned, kunde vente at træffe denne Kronekurs. Det, at Nationalbanken ikke gjorde noget for at opfylde den Forudsætning, før det var for sent, bevirkede, at der forelaa en anden Valutasituation, da den ordinære Rigsdagssamling begyndte, og saa vidt mig bekendt har de andre Partier her i Rigsdagen været enige om, at den Kronekurs omkring 90, som da forelaa, skulde fastholdes indtil videre. Deroverfor har det radikale Venstre sagt, at naar det var Tilfældet, saa maatte vi bede om, at Tiden blev anvendt til at undersøge Mulighederne for og de eventuelle Virkninger af en Stabilisering paa et lavere Niveau, og da vi ikke har troet paa Muligheden af at opretholde den nuværende Usikkerhedstilstand med Hensyn til Valutaen, har vi anmodet om, at denne Undersøgelse maatte finde Sted i Løbet af en Maaned Tid, og det er jo sket. Jeg tror, at med det som Baggrund vil ikke nogen med Rimelighed kunne sige, at det radikale Venstre har været med til at forhale Valutaudviklingen her i Landet.

Det ærede Medlem tog Anledning af den Tale, jeg holdt i Gaar, til en lille Eksamination saavel af den højtærede Erhvervsminister som af mig. Jeg udtalte, at vor Stilling til fremtidige Kriseforanstaltninger nødvendigvis maatte blive afhængig af den Valutapolitik, der blev ført, hvorefter det ærede Medlem Hr. Pürschel siger: Deraf maa man slutte, at det radikale Venstre fremtidig vil være Modstander af en hvilken som helst Kriseforanstaltning. Jeg tror, det vilde fremme Forhandlingerne, om det ærede Medlem holdt sig til, hvad jeg virkelig har sagt, det, han selv læste op af Rigsdagstidende. I det, jeg har sagt, ligger der dette, at vor Stilling til fremtidige Kriseforanstaltninger af forskellig Art i hvert enkelt Tilfælde vil blive afgjort under Hensyn til den Valutapolitik, der føres her i Landet.

Det kan dog ikke være umuligt for nogen at forstaa, at hvis et Erhverv her i Landet siger, at der skal føres en Valutapolitik, som efter vor Formening vil trække Krisen ud i 2 til 3 Aar, maa det radikale Venstre sige til et saadant Erhverv: Saa maa I forstaa, at I maa selv betale Omkostningerne derved. Det nytter ikke at komme til Rigsdagen og sige, at Samfundet skal betale en saadan Politik for det Erhvervs Vedkommende. Overhovedet

synes jeg, det er saa fuldkommen indlysende, at man overfor de enkelte Kriseforanstaltninger, der kan blive Tale om, maa stille sig anderledes, hvis man kan regne med en kortvarig Krise, end hvis man maa regne med en langvarig. Det, man med Nytte og Virkning kan foretage sig overfor en kortvarig Krise, maa man maaske, hvis man staar overfor en Krise, som strækker sig over 2 til 3 Aar, regne for uoverkommeligt og for noget, man ikke vil være med til at lade Staten og Samfundet gennemføre. Det ærede Medlem Hr. Pürschel maa derfor bevæbne sig med en Smule Taalmodighed. Vor Stilling til fremtidige Kriseforanstaltninger vil han faa at vide, efterhaanden som Forslag derom fremkommer, og, kan jeg føje til, det ærede Medlem har i Mellemtiden nok at gøre med at søge at forene sit Partis Landsraadsprogram i Valutaspørgsmaalet med den Stilling, Partiet har taget her paa Rigsdagen hidtil.

Drachmann: Jeg har blot nogle Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Slepsager, der var vred over, at jeg havde sagt, at han lagde Industrien for Had. Jeg maa overfor den Fremstilling, at Industrien saavel som Landbruget kunde klare Krisen ved at gøre sig konkurrencedygtig, opretholde min Paastand om, at det er i alt Fald ikke at berede Industrien særlig gode Vilkaar i det offentlige Omdømme. Jeg kan her ganske henholde mig til de Bemærkninger, der fremkom fra min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Pürschel, om det ganske irrationelle i Vinstres Standpunkt overfor Konkurrencedygtighed. Thi hvis man med Hensyn til Landbrugets Stilling overfor den tyske Toldlov vil gaa den samme ensidige Vej, nemlig at sige til Landbruget, at det kan gøre sig konkurrencedygtigt, saa er Problemet løst med Hensyn til den tyske Toldlov, saaledes som man nu siger det med Hensyn til Industrien. Det er formelt rigtigt nok, hvad det ærede Medlem Hr. Slepsager siger, at samtlige Erhverv har ligelige Vilkaar, naar de sidder lige daarligt i det, men som jeg hævdede i Gaar, er det reelt urigtigt; thi faktisk er det Industrien, der, fordi den har saa stor en Beskæftigelsesgrad, har den store Arbejdsløshed, og den har man, som jeg Gang paa Gang har hævdet, været bundet til at hjælpe paa gennem Understøttelser, og derfor gøres der nu med dette Lovforslag — det være sig nu saa mangelfuldt, som det er — Forsøg paa at undgaa Un-